

Wilde Wietske

door
Heleen

NIJKERK
G. F. CALLENBACH

WILDE WIETSKE

**MET PENTEKENINGEN VAN
JEANNE FAURE**

WILDE

WIETSKE

DOOR HELEEN

TWEEDE DRUK

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

I. EEN BRUTAAL MEISJE

Een, twee, drie, hoepla!

Dat was natuurlijk Wietske, die op 't achterhek geklommen was en nu met een sprong midden op het tuinpad terecht kwam.

„Kind, pas toch op, daar was je nu toch bijna op de grazelettes gesprongen!”

„Niks van aan, hoor! Dacht je dat ik op die mooie bloemen zou springen? Nou zeg, dat meen je niet.”

Wietske stond vrolijk lachend den tuinman aan te kijken.

„Zeg eens eerlijk, Hendrik, heb ik ooit je bloemen vernield?”

„Nee, dat moet ik wel toegeven, maar daarnet scheelde het toch niet veel. Je schijnt nu eenmaal niet ordentelijk binnen te kunnen komen.”

„Schei toch uit, Hendrik, ik weet best dat je niks van dat gebrom meent,” en plagend pakte Wietske de hark en rende er mee tot halverwegen de tuin, waar ze 'm neergooide.

„Wilde rakker,” bromde ouwe Hendrik, maar z'n ogen, die Wietske nakeken, stonden *toch* vriendelijk. Wietske holde nu meteen door naar huis.

Ha, 't was zulk heerlijk weer. Nu eerst die zware tas maar wegzetten, en dan als een haas weer naar buiten. Wat zou ze doen? Touwtje springen? Nee, dan zou Elsa boos zijn, ze moest iets bedenken waar Elsa ook aan mee kon doen, en toch buiten. Wacht, ballen, ze zou haar grote bal halen, en dan tegen de muur van de broeikas. Nee, dat was te gevaarlijk met de ruiten, tegen de schuur dan maar!

Wietske holde recht door naar boven, dan roets weer de trap af naar de huiskamer, waar ze haar zusje vond,

die bezig was haar poppen aan te kleden.

„Kom mee, Elsa, 't is zo fijn buiten, ik heb m'n bal al gehaald!”

„Hè, nee, ik speel juist zo prettig, kom nou *hier*, Wiets, ik heb *toch* al zo lang op je gewacht.”

„Bàh nee, wat heb je met zulk mooi weer nou aan poppen, toe nou, Elsa, laten we ballen.”

„Nee!”

„Nou en ik blijf niet in huis!”

„Juf,” klaagde Elsa tegen juffrouw Van Waveren, die juist binnenkwam, „Juf, Wietske wil *weer* niet met me spelen, zeg u nu eens dat ze *moet*.”

„'t Is niet waar, juf, ik wil *wel* spelen, maar *niet* altijd met die vervelende poppen, *ik* wil nu eens ballen.”

„Jij wilt altijd je eigen zin doen, Wietske, ik vind je heel onaardig. Je moest alles voor Elsa overhebben, jij die zoveel meer hebt dan zij. Je weet heel goed, dat ze geen wilde spelletjes doen kan.”

Wietske's ogen werden donker. Ballen is niet wild, had ze willen zeggen; maar haar lippen sloten zich zo vast op elkaar, dat er geen woord meer uit kwam. Zo stapte ze de tuin in.

„Vervelend kind,” pruttelde Elsa, „ze wil ook nooit wat. Wat zal ik nu doen, juf?”

„Speel jij maar alleen met je poppen, kindje. Let maar niet op Wietske, ze is een ondeugend kind.”

„Ja, hè, ik zal 't eens aan vader vertellen als hij Zaterdag thuis komt,” besloot Elsa, en vervolgde, door dit plan een beetje getroost, haar stille spel.

Juffrouw Van Waveren zuchtte. Ze verzorgde nu al een half jaar deze twee moederloze kinderen, maar de verantwoording drukte haar zwaar, vooral omdat hun vader alleen van Zaterdag tot Maandag thuis kwam, en zij dus de hele zorg alleen droeg.

„Jij wilt altijd je eigen zin doen.”

Waren de *beide* meisjes nu maar als Elsa, die kleine snoes, dan zou 't best gaan, maar Wietske, *dat* was de moeilijkheid. Als het nog langer zo voortging, hield ze 't niet uit, dan ging ze *weg*, hoe 't haar om Elsa ook spijten zou.

Lange tijd zat juffrouw Van Waveren zo te denken, terwijl haar vlijtige vingers een prachtige rand op een theekleed borduurden. Elsa kwam er eens even bij staan kijken en liet haar vingertjes heel voorzichtig over de heldere kleuren glijden.

„Ik vind het toch zo mooi, juf, vooral dat rood, hè. Als ik groot ben, wil ik altijd met zulk mooi rood werken.”

„Je werkt nu toch ook al met rood, op je merklap.”

„Nou ja, maar dat is niet mooi, dit glimt zo.”

„Weet je wat, Elsa, als ik weer eens naar 't dorp ga, zal ik een paar strengetjes mooie zij voor je meebrengen en een lapje en dan gaan we samen een kleedje maken!”

„O, fijn, een echt kleedje, juf, dat je kunt gebruiken?”

„Een echt kleedje. Als 't af is, en je hebt het netjes gewerkt, dan leggen we 't op vaders kamer op 't tafeltje met de plant.”

„O, en dan is 't een verrassing!”

„Ja hoor, een echte verrassing.”

„Wietske zal wel nooit een kleedje kunnen maken!”

Wietske? Ja, waar zat dat kind nu eigenlijk. Je kon haar geen ogenblik uit 't oog verliezen of je kon er zeker van zijn, dat ze 't een of ander uithaalde. Haastig stond juf op om haar te zoeken. Ze liep de hele tuin door, keek in de kas, klapte in de handen, riep, maar geen Wietske kwam er te voorschijn.

Waar kon dat kind toch zitten?

Op 't ogenblik dat juf onder de grote, wijd ver-

takte appelboom doorliep, viel er een klein onrijp appeltje naar beneden, precies op haar neus.

„Au,” riep ze en wreef haar neusbeentje.

Meteen hoorde juf een onderdrukt gelach boven zich, en toen ze opkeek zag ze Wietske zitten. Op een hoge tak zat ze te schommelen, de dichte bladeren verborgen haar bijna geheel.

„Wietske, kom onmiddellijk naar beneden.”

Geen antwoord.

„Hoor je me niet, Wietske?”

„Jawel, juffrouw.”

„Kom er dan uit!”

„Zeker om me in de leerkamer op te laten sluiten.”

„Brutaal nest.”

„Ik zit hier verrukkelijk,” klonk het rustig uit de boom.

„Blijf dan maar zitten, ik zal mijn maatregelen nemen.”

Met driftige passen stapte juf weg.

„Vertel het vooral aan vader!” riep Wietske haar nog na.

Nauwelijks was juf weg, of de brutale, plagerige uitdrukking verdween van Wietske's gezicht. Haar lippen trilden even, en met een ongeduldig gebaar streek ze langs haar ogen.

„Doe dan ook niet zo,” fluisterde ze, en misschien wist ze op dat ogenblik niet of deze woorden de juffrouw, Elsa, of *haarzelf* golden.

Ze liet zich uit de boom glijden en ging langs een omweg naar huis. 't Zou nu zeker wel etenstijd zijn.

Toen ze de eetkamer binnenkwam, zag ze dat er maar voor twee personen gedekt was.

O, zij moest dus alleen eten, op de leerkamer, en geen vruchten toe, begreep ze direct. Nou, ook al goed, dan ging ze meteen maar.

't Was geen blij, geen vrolijk kind, dat daar boven op haar eentje haar bord leeg at. Al zei ze ook nog zo vaak, dat 't haar niet schelen kon, diep in haar hart vond ze 't vreselijk.

Ze at vlug door, pakte dan haar boeken en schriften bij elkaar, en vluchtte weg, naar het bosje dat achter de tuin lag. Daar was een plekje, dat zij alleen wist. Nou ja, de ouwe Hendrik wist het ook, maar *die* zou 't nooit verklappen. Ouwe Hendrik was een snoes.

Een poosje geleden had ze hem een grote kist afgebedeld, en samen hadden ze die met veel moeite naar 't bosje gesleept. Achter dicht struikgewas hadden ze 'm neergezet, met de open kant opzij, en 'm toen zoveel mogelijk bedekt met mos en bladeren. Nou, je zou *knop* zijn als je dat plekje vond, wanneer je 't niet wist. Die kist was nu Wietske's huisje, waarin ze zich heerlijk verbergen kon voor de ogen van de altijd speurende, altijd kwaaddenkende juf. In haar huisje ging Wietske nu werken. De houding die ze daarbij aan moest nemen was niet bepaald makkelijk te noemen, maar zo'n kleinigheid had je er natuurlijk graag voor over. Een tijdlang werkte ze onafgebroken door, want al noemde iedereen haar een lastig, ondeugend kind, *lui* was ze niet. Ze leerde niet gemakkelijk, maar ze *wilde* niet dom blijven, ze *wilde* de dingen, die een ander kon, *ook* kunnen; daarom was er op haar werk nooit iets anders aan te merken, dan dat het zeker netter had kunnen zijn.

Wietske was de oudste van de twee zusjes. Ze was sterk en gezond, vol leven en beweging. Ze had een hekel aan de stille spelletjes die ze zo dikwijls moest spelen, omdat de zwakke Elsa aan geen andere mee kon doen. O, Wietske had dikwijls gewenst een jon-

gen te zijn, dan zou ze naar hartelust kunnen hoepelen en tollen en klimmen en springen, dan zou geen mens van haar verwachten dat ze met poppen speelde of dat ze het prettig zou vinden om pannelappen te breien.

Elsa was een lief blond poppetje, dat door iedereen werd aangehaald en verwend, en die 't ook heel gewoon vond dat ze vertroeteld werd. Deze juf, en alle andere juffen die er voor haar geweest waren, hielden veel van de stille, gehoorzame Elsa, 't was dan ook zeker haar schuld *niet*, dat er telkens een andere juf kwam. Neen, *dat* kwam door Wietske, bij die kleine vagebond hield niemand het op de duur uit.

Vader had zijn oudste dochter dikwijls ernstig onderhouden, dikwijls ook streng gestraft, maar niets scheen te helpen. Wanneer juf Zaterdagavond haar schuldenlijstje aan vader opsomde, stond ze er meestal met zo'n onverschillig gezicht bij, dat vader menige zucht over z'n dochtertje slaakte.

De Zaterdagdagen waren *nu* geen feestdagen meer voor Wietske, zoals vroeger toen moeder nog leefde. Wietske wist het nog best, dat ze hier waren gaan wonen, om moeder en Elsa, die zo zwak waren en dat vader toen alleen maar Zaterdag en Zondag thuis was, en hoe blij moeder en zij waren als 't weer bijna Zaterdag was. Maar nu, *nu* verlangde ze er nooit meer naar. Als vader kwam, dan wist ze vooruit al hoe 't gaan zou. Elsa zou hem met een blij kreet tegemoet springen en vader zou z'n blonde pop in z'n armen nemen of hoog boven z'n hoofd zwaaien, en haar, Wietske, zou hij met een haastige kus op 't voorhoofd voorbijgaan. O, dan kon Wietske zo boos worden op Elsa, dan kwam er wrok in haar hart tegen 't zusje, zo dat haar ogen er donker van werden. Vader

schrok soms van die donkere blik in haar ogen. Maar dat wist *Wietske* niet, zo min als *vader* wist hoe 't hart van z'n oudste meisje soms schreide van verlangen, om ook eens aangehaald, ook eens een keertje vertroeteld te worden zoals *Elsa*.

Toen *Wietske* met haar werk klaar was, schoof ze haar inktpotje, dat ze voor 't gemak altijd in haar huisje liet staan, helemaal in een hoekje, nam haar boeken en schriften bij elkaar en kwam uit haar schuilplaats te voorschijn. Ze liep het bosje uit, stak de weg over en naderde het huis, nu weer van een andere kant. Door de openstaande tuindeuren kwam ze de huiskamer binnen. Er was niemand. Op een stoel lag 't mooie handwerk van juf. *Wietske* moest het nu toch eens even bekijken. Beeldig was het, ja, als je zo iets moois kon maken, dan was 't natuurlijk *wel* prettig om te handwerken. Juf zei altijd: „Zolang je niet netjes breien kunt, beginnen we niet aan iets anders.” Dat betekende dus dat ze *nooit* aan iets anders zou beginnen. Kom, ze zou haar boeken wegleggen en dan nog een praatje met den ouwen *Hendrik* gaan maken, 't was nog fijn vroeg.

Fluitend liep *Wietske* de trap op.

„Ben jij daar, *Wietske*?” riep juf uit de slaapkamer.

„Ja, juf.”

„Waar heb je gezeten, is je werk af?”

„Ja, juf.”

„Dan ga je nu naar bed. *Elsa*, dat arme kind, heeft weer hoofdpijn, en daar zal jou onvriendelijkheid wel niet vreemd aan zijn. Als je later op de kamer komt, stoor je haar weer, en je kunt dit ook nog beschouwen als straf voor je brutaliteit.”

Wietske keek eens door het gangraam naar buiten. De zon scheen nog zo heerlijk, en je hoorde de vogels

zingen, en moest *zij* nu, achter donkere gordijnen, in bed liggen? Nee, *dat* deed ze niet. Met een ruk keerde ze zich om, en wilde juist de trap af, naar beneden vluchten, toen ze stevig werd beetgepakt.

„Nee, meisje, dat zal je niet gelukken. Alsjeblieft, trek je schoenen uit.”

Er was geen ontkomen aan, grote mensen zijn nu eenmaal sterker dan kleine meisjes.

Met een gezicht als een onweerswolk, gehoorzaamde Wietske, en tien minuten later lag ze, in een donker gemaakte kamer, in bed. Buiten sloeg de torenklok halfzeven.

Toen ze juf beneden de kamerdeur had horen sluiten, ging ze rechtop zitten.

„Slaap je al, Elsa?”

„Nee, nog niet.”

„Is 't mijn schuld, dat je hoofdpijn hebt?”

„Nee.”

„O, dan jokte juf, dat *dacht* ik al.” Wietske zuchtte verlicht.

„Foei, Wietske, zei Elsa, „waarom ben jij ook altijd zo ondeugend, als *jij* niet zo lelijk deed, was *juf* ook veel aardiger.”

„Och wat, juf is nooit aardig, tegen *mij* tenminste niet.”

„Dat is je eigen schuld.”

„Ik sta nog een poosje op, 't is hier smoorwarm.”

„Doe het toch niet! Als juf 't merkt. En ze heeft je kleren ook meegenomen.”

„Dat scheelt me niks, dan ga ik zo.”

Wietske wipte haar bed uit en liep de gang op. Ze sloop naar 't raam dat nog openstond en keek 'de tuin in. Wacht, nu wist ze wat, ze ging naar 't balcon achter vaders kamer. De kamerdeur piepte even bij het open

en dicht doen, dan was het weer doodstil. Kijk, daar stond de palm, moeders plant eigenlijk, daarom was vader er zo op gesteld dat ze goed verzorgd werd. Voorzichtig, alsof ze 'm streelde, gleed Wietske's hand langs het stamme-tje. De aarde leek wel een beetje droog, zou ze 'm nog een beetje water geven? Wacht, 'm even op 't balkon zetten en dan op de badkamer een kannetje water halen. Uiterst voorzichtig, alsof ze een kostbare schat droeg, bracht ze de plant op het balkon, waarvan de deuren gelukkig openstonden. Dan haalde ze een kannetje water, begoot de plant

van boven en gaf ook nog wat water op het schoteltje. Zo zou het zeker wel genoeg zijn. Zou juf in de tuin zitten, en zou ze niets gehoord hebben? Wietske gluurde over het hekje, ja, daar zat juf, vlak onder haar. Ze las en scheen niets te merken. Opeens ging Wietske's hand omhoog, de hand waar ze 't kannetje met water in had, en voor ze na kon denken wat er eigenlijk gebeurde, was er een heel klein straaltje naar beneden gegoten, precies in jufs nek.

Met een gil van schrik vloog juf van haar stoel, en Wietske, nu toch wel een beetje geschrokken van haar eigen daad, bleef een ogenblik doodstil staan, zodat juf haar direct zag.

„Wacht, jou ondeugend nest, ik kom bij je!”

Wietske zette het kannetje neer, rende vaders kamer door, de gang over naar haar kamertje en schoot in bed.

„Wietske, ik schrik me een ongeluk! Wat voer je nu weer uit?” klaagde Elsa.

Maar Wietske gaf geen antwoord. Met een punt van haar laken in de mond om het geluid te smoren, lag ze te schudden van 't lachen.

2. WIETSKE EN ELSA

„Hendrik, moeders palm heeft een hele nacht buiten op 't balcon gestaan, zou ze nu doodgaan?” Angstig keken Wietske's ogen den tuinman aan.

„Wie was er zo dom om dat te doen?” gromde de oude man.

„Ik, Hendrik, ik heb 't zelf gedaan.”

„Dat had ik niet van je gedacht, Wietske, je zorgt er altijd zo goed voor. Hoe kwam dat nou?”

Toen vertelde Wietske wat ze de vorige avond had uitgevoerd.

„Hendrik, moeders palm heeft een hele nacht buiten op 't balcon gestaan.”

Hendrik schudde z'n hoofd. „Dat had je *niet* moeten doen, nee, dat was ondeugend, hoor. Juf zorgt toch goed voor jullie, Wietske, en *jij* moet *doen* wat zij zegt.”

„Ik houd niet van juf en je moet *niet* zo op me brommen, ik heb al straf genoeg, de hele week niks op m'n brood, maar 'k geef er niet om, hoor!”

„Waarom zeg je dat, als je het *niet meent*, Wietske?” Oude Hendrik, leunend op z'n schop, keek Wietske onderzoekend aan. „Zeg, Wietske, denk je dat moeder 't erg plezierig zou vinden, als ze wist hoe jij tegenwoordig doet?”

„'t Is ook zo moeilijk om goed te zijn, Hendrik.”

„Dat weet ik *ook* wel, maar ben je onze afspraak nou helemaal vergeten?”

„Nee,” schudde Wietske.

„Niet, dat is goed, maar houd je er ook aan, kind.”

Wietske keek verlegen naar de punten van haar schoenen. Ze wist wel wat Hendrik bedoelde. Eens, toen er ook een boel akelige dingen waren geweest, was ze in de broekas gevluht om te huilen en daar had Hendrik haar gevonden, en toen hadden ze samen gepraat, een hele poos, over moeder en ook over God en den Heere Jezus. En Wietske had beloofd den Heere Jezus alle dagen om een nieuw hart te vragen en om moeder tot voorbeeld te nemen in haar leven. Moeder, die altijd 't eerst aan anderen en 't laatst aan zichzelf dacht. Opeens keek Wietske weer op, nog altijd een bange vraag in de ogen.

„Maar de plant, Hendrik, wat moet ik daar aan doen?”

„Niets. Zet 'm maar gerust op z'n plaats terug. 't Is een zachte nacht geweest, ze zal er wel niet van geleden hebben.”

„Denk je dat heus?”

„Ja, zeker, wees maar niet bang, en ga nu gauw naar school, anders kom je nog te laat ook.”

„Dag!” riep Wietske en holde, opgelucht door die verzekering, weg.

Hendrik keek haar na. „Stakkertje,” dacht hij, „stakkertje zonder moeder. Iedereen heeft medelijden met de kleine Elsa, maar *ik* weet nog niet wie van die twee ’t meest te beklagen is.”

Wietske ging naar school, terwijl Elsa thuis van juf les kreeg. Wietske begreep heel goed hoe saai dat voor Elsa zijn moest, en telkens nam ze zich voor, heel aardig voor haar te wezen. ’t Was alleen zo vreselijk jammer dat ze altijd zulke vervelende spelletjes wilde doen. Elsa was dol op „moedertje” spelen, en dat *kon* Wietske niet. Dan moest je aldoor zo denken aan je *echte* moeder en dan werd je zo verdrietig. Elsa scheen dat niet te begrijpen en *daarom* zei Wietske altijd allerlei gekke dingen, zodat Elsa boos werd en dan was ’t spelletje meteen uit.

Op weg naar school liep Wietske nog eens over alles na te denken. Moeder was altijd lief en behulpzaam geweest, had Hendrik verteld, en nu wilde *zij* ook zo worden. Ze zou er van middag dadelijk mee beginnen door een hele poos met Elsa te spelen.

Daar had je Henk. Henk van den notaris met z’n hoepel! Weg waren al Wietske’s gedachten. Met de handen voor de mond toeterde ze: „Henk, Henk, wacht ’es!” en dan rende ze haar vriendje na.

„Toe, Henk, geef mij even je hoepel, ik kan ’t reuze, wil je ’t zien?” vroeg ze, toen ze hem had ingehaald.

„Waarom breng je dan je eigen hoepel niet mee, als je ’t zo goed kunt?”

„Mag ik niet van juf. Ze vindt het geen meisjeswerk. Mag ik de jouwe even?”

„Nou, vooruit dan, maar niet verder dan de dorpsstraat, hoor!”

„Goed.”

Weg vloog Wietske met haar hoepel. Beide dansten letterlijk over de straat. Fijn ging het.

„Nou, kan ik het?” vroeg Wietske, toen ze met een kleur, verwarde haren en schitterende ogen bij Henk terugkwam.

„’t Begint er wel wat op te lijken,” zei Henk bedaard.

„Op te lijken! Zal ik je eens wat zeggen? Ik kan ’t beter dan jij!”

„Dat zou je willen!” stoof Henk op, maar Wietske bleef er bij.

’t Was echt leuk, dat Henk ook zo’n eind van school woonde, nu kon ze hem af en toe z’n hoepel eens afbedelen. Als ze buiten het dorp waren, vond Henk het altijd goed.

Wietske had die dag echt fijn gehold en geravot en nu ging ze, met de beste voornemens beziel, naar huis.

Ze vond Elsa bezig met het maken van een poppenhuis.

„Zal ik je helpen?” bood Wietske aan.

„Ja, goed. Kijk, tussen de poten van deze stoel is de huiskamer.”

„Nee, weet je wat? We leggen twee stoelen op hun kant, zo, met de leuning over elkaar, en dan haal ik een laken van m’n bed, dat hangen we er over heen, dan hebben we een tept!”

„Een laken van je bed? Dat mag toch niet!”

„Maar ik heb niets anders.”

„Vraag aan Aaltje om een stoflaken.”

„O, ja!”

Weg was Wietske, om even later met een oud laken

terug te komen. Nu was de tent gauw klaar en kropen de meisjes er in.

„We konden wel zigeuners zijn, zeg! O, ja, nou weet ik wat, we zijn zigeuners die kinderen stelen!”

't Werd een prachtig spel, maar toen Wietske ten slotte voorstelde om de gestolen kinderen te braden en op te eten, werd het Elsa toch te machtig.

„Hè, nee, Wietske, laten we nu geen zigeuners zijn, laten we gewoon met de poppen doen.” Weer ging het een hele poos goed. Wietske deed precies zoals Elsa het prettig vond, maar na een uur lang geduldig poppen aan- en uitgekleed te hebben en bedjes te hebben opgemaakt, ging het haar zó vervelen, dat ze 't niet meer uithouden kon.

„Zullen we nu gaan ping-pongen?” stelde ze voor.

„En 't is nu juist zo leuk,” zei Elsa verbaasd.

„Jamaar, Elsa, die poppenlijzen zijn zo saai. Kijk, hier heb ik juffrouw lijmhalsje,” en Wietske hield een gelijmde pop omhoog.

„Wat heb je er toch aan om me altijd te plagen,” klaagde Elsa.

„Zeg dan zelf, is dit lijmhalsje of niet?”

Met een ruk trok Elsa de pop uit Wietske's handen, de kop sloeg met een slag tegen Carolientje, de allerdierbaarste, die nu haar neus moest missen.

„Dat is jouw schuld, naar kind,” huilde Elsa.

„Niet waar, nou deed jij zelf wild,” zei Wietske.

„Jij plaagde. Ga maar weg, ik heb een hekel aan je,” snauwde Elsa.

Huilend zocht ze troost bij juf.

Wietske zat nog op de grond. Ze paste de neus aan Carolientjes gezicht. Ja, zo had het gezeten. Zou je zo'n klein dingetje er nog aan kunnen lijmen? Dan had Elsa er nog een lijmneusje ook bij. Even moest

„Zeg dan zelf, is dit lijmhalsje of niet?”

Wietske om 't idee lachen, maar van harte was het niet. „Ik heb een hekel aan je,” had Elsa gezegd, en *dat* deed pijn. Kom, ze ging maar eens naar Hendrik, 't standje

van juf kon ze straks nog wel krijgen. In de tuin vergat ze haar verdriet weer een beetje. Ze mocht Hendrik helpen, verdorde bloemen wegknippen, en ze moest de ranken van de wingerd vasthouden, als hij ze opbond. O, in de tuin was zo'n massa te doen, en Hendrik wist altijd van alles wat te vertellen en Wietske moest over honderd dingen wat weten.

Tot haar verbazing zei juf niets, toen ze aan tafel kwam, ze was erg stil vond Wietske. Na het eten nam ze de meisjes mee naar de serre om hun iets te vertellen. Nieuwsgierig keken ze juf aan.

„Er is een brief van vader gekomen. Vader brengt Zaterdag tante Mies mee.”

„Tante Mies?” riep Wietske verbaasd. „Tante Mies uit Indië?”

„Ja. Tante komt hier een hele poos logeren. Ze is onderwijzeres geweest aan een heel grote school; ik denk dus wel dat ze er verstand van heeft ondeugende kinderen onder de duim te krijgen,” voegde ze er met een blik op Wietske aan toe.

De vreugde, die bij het horen van dit nieuws hoog bij Wietske was opgelaaid, zakte nu meteen weer.

„Zo, kwam die tante om haar onder de duim te krijgen, *goed* dat ze 't wist.”

Terwijl Elsa juf nog met honderd vragen over de nieuwe tante bestormde, zat Wietske stil naar buiten te kijken en haar gedachten waren nu niet vrolijk.

Opeens vloog ze op: „Wat scheelt mij die tante ook,” zei ze en holde naar buiten.

„Onverschillig kind,” dacht juf, „die geeft nu letterlijk nergens om.”

Wietske liep de tuin door, het hek uit en zocht haar eigen veilige plekje in de kist op. De benen opgetrok-

Zo zat Wietske en staarde voor zich uit.

ken, de armen er omheen geslagen, zo zat Wietske en staarde voor zich uit.

Tante Mies zou komen, tante Mies uit Indië, die zulke leuke brieven schrijven kon. Zou tante op moeder lijken? 't Kon best, 't was haar eigen zuster.

Bijna ging Wietske verlangen dat het al Zaterdag was.

Als juf dat nu maar niet gezegd had van die duim. Och nee, tante zou natuurlijk niet op moeder lijken, 't hoefde ook helemaal niet, zij en Elsa leken ook niet op elkaar. Tante zou natuurlijk ook dol op Elsa wezen, net als iedereen. Zou ze ook „lieveling” en „mijn kleine pop” zeggen, zoals vader? Als vader 't ook maar eens één keertje tegen haar zei. Ze geloofde vast, dat ze dan nooit meer zo ondeugend zijn zou. Maar vader zou het niet zeggen, o, nee. Wat was er deze week alweer een boel gebeurd! Vader zou zeggen: „ik heb van jou niets als verdriet.”

Maar ze had zelf ook verdriet, zou vader dat niet weten? 't Moest toch wel prettig zijn om een beetje zwak te wezen, dan was iedereen altijd lief voor je. Hè, ik wou dat ik eens ziek werd. Wat zou er dan gebeuren? Heel erg ziek, moest het natuurlijk zijn, zo dat er „ongerust zijn” bij te pas kwam, maar toch niet zo erg dat je doodging. Wat een rare gedachte was dat nou. Zou het *zonde* zijn om te hopen dat je ziek werd? Zeker wel. Ze deed toch wel erg veel zonden. Zou de Heere Jezus dat nu altijd weer willen vergeven, of zou Hij op 't laatst zo boos op je zijn, dat het niet meer *kon*? Zou ze dat eens aan juf vragen? Nee, maar niet. Laatst vroeg ze ook eens zo iets en toen dacht juf dat ze spotte. Nee, aan juf vroeg ze 't niet.

Wietske sloeg haar grote donkere ogen op naar de hemel. Zou de Heer haar nu hier zien zitten? Ja, natuurlijk. Wat was dat mooi, die fijne groene takjes, waar je tussendoor naar de lucht kon kijken. Die mooie takjes had God ook gemaakt. Als je zo alleen was en buiten, dan dacht je dat het heel gemakkelijk was om goed en lief te zijn, maar als je weer thuis kwam kon je 't toch niet.

En opeens bad Wietske, zonder woorden, maar met haar hartje bad ze: „Heere, ik wil wel anders zijn, maar ik kan niet, help me toch.” Lang zat Wietske zo stil in haar huisje, af en toe zuchtte ze eens.

Wie haar zo had zien zitten, zou nooit geloofd hebben, dat dit kind met de donkere, peinzende ogen, dezelfde was als Wilde Wietske.

3. ZO GAAT HET NIET LANGER

Vader en tante Mies waren gekomen, en door Elsa met groot gejuich ingehaald. Wietske had met een hoge kleur in de gang gestaan, een en al spanning om de vreemde tante te zien.

Tante had Elsa direct in de armen genomen, maar meteen keek ze rond en toen ze Wietske zag staan, was ze dadelijk op haar toe gekomen, had Elsa neergezet en omhelsde toen Wietske even hartelijk.

En nu zaten ze allemaal aan tafel, vader en tante en juf en de beide meisjes.

„Laat ik eens een lekker stukje rookvlees op je boterham leggen,” zei tante Mies en boog zich naar Wietske over.

Wietske kleurde. Ze gluurde even naar juf, schudde haar hoofd en zei dan: „Nee, dank u.”

„Niet? Wil je dan wat jam?”

„Nee, straf,” zei Wietske kort.

Tante glimlachte.

„Is ze stout geweest, juf? Mag ze voor deze keer een stukje rookvlees hebben, omdat ik er voor 't eerst ben?”

„Verdiend heeft ze 't niet, maar laten we vandaag eens goed op haar zijn.”

„O, nee, dank u, ik wil al niets meer hebben,” zei

Wietske kattig, en ze zag best dat vader en tante elkaar aankeken.

„Kom, Wietske, dat is niet aardig van je,” zei tante zacht.

„Weet ik wel, ik *ben* ook niet aardig, daarvoor moet u bij Elsa wezen,” flapte ze er uit.

„Wietske, ga onmiddellijk naar boven,” gebod vader kort.

Met haar bordje, waarop de onbelegde boterham lag, en haar beker melk, ging Wietske de kamer uit, de trap op naar boven.

Daar zat ze nu alleen op de leerkamer, voor het open raam. Langzaam, hapje voor hapje ging de boterham naar binnen. Een prachtig begin was dat geweest. Nu wist tante meteen hoe zij was. Maar goed ook eigenlijk. Ja, maar nu zou tante haar wel nooit meer zo in de armen sluiten, zoals ze straks gedaan had. Nu zaten ze beneden zeker allemaal gezellig bij elkaar, en zij weer alleen hier.

Na een half uurtje kwam Aaltje zeggen, dat ze weer beneden komen mocht.

Wat aarzelend en verlegen kwam Wietske binnen. Ze zaten allemaal in de serre, vader en tante Mies en juf. Vader had Elsa op z'n knie, haar hoofd lag tegen z'n schouder en vader had z'n arm om haar heen geslagen.

In één oogopslag had Wietske dit alles gezien. Stil schoof ze naar haar stoeltje, dat een beetje van de anderen af stond.

Tante Mies keek haar eens oplettend aan, maar op Wietske's strakke gezichtje stond niets te lezen.

„Wat is het lang geleden,” zei tante, „dat ik jullie voor 't laatst zag. Toen woonden jullie nog in de stad, dit huis en deze mooie tuin had ik nog nooit gezien.

Gisteren was het precies zeven jaar geleden, dat ik afscheid van jullie nam. Jullie waren toen nog kleine peuters, ik zou je nooit herkend hebben als ik je tegengekomen was. Toen ik naar Indië ging lag Elsa nog in de wieg, daarom kon moeder me niet naar de boot brengen. Ze kon niet zolang van haar kleintje af. Moeder bracht me tot aan 't tuinhekje, ze had Wietske op de arm. Zo stel ik me haar nog altijd voor, wui-vende bij het hek en Wietske zwaaide ook met haar kleine handje."

Bij het noemen van moeders naam, was er opeens belangstelling komen leven in Wietske's ogen.

„U weet alles van moeder, hè, tante, ook van toen ze nog klein was,” zei ze opeens.

„Ja zeker, daar kan ik je een heleboel van vertellen, wou je dat graag?”

„Ja,” knikte Wietske.

„Nou, daar zullen we gelegenheid genoeg voor hebben.”

„Moeder was zeker nooit zo ondeugend als Wietske, hè, tante,” zei Elsa.

„Ik weet niet hoe ondeugend Wietske is, en ook niet hoe stout Elsa is. Later als ik jullie beter ken, zal ik je wel eens vertellen, wie van jullie beidjes het meest op haar lijkt.”

„Nou, maar moeder zou toch nooit *expres* vaders plant een hele nacht buiten zetten, om ze dood te laten gaan,” zei Elsa.

Wietske sprong zo wild van haar stoel, dat deze kantelde.

„Dat is *niet* waar, dat heb ik *niet* gedaan.”

„Wel waar, hè juf, en je hebt mij geplaagd, en juf met water gegooid en . . . .”

„Ja, *dat* heb ik gedaan, klikspaan, je mag gerust alles

vertellen, maar dat van die plant, dat. . . dat, *dat is niet waar, hoor, niet waar!*”

Wietske struikelde bijna over haar woorden, haar ogen schoten vonken en plotseling keerde ze zich om en rende de tuin in. In de kas verborg ze zich in een hoekje, en snikte, snikte maar.

In de serre werd het heel stil. Eindelijk zei vader:

„Dat kind doet me wat een verdriet. Is het weer zo erg geweest, juf?”

De juffrouw knikte.

Tante keek strak naar Elsa, die zich weer behaaglijk tegen vader aan nestelde.

„Ik vind het helemaal niet lief van Elsa om zo over Wietske te spreken,” zei tante. „Juf zal wel aan vader vertellen wat hij weten moet, dat behoeft een klein meisje niet te doen.”

Elsa ging van schrik rechtop zitten, en keek tante met verbaasde ogen aan.

„Ja,” zei vader, „tante heeft gelijk, Elsa moet niet altijd zo klikken, dat is heel lelijk.”

Meteen zette vader haar van z'n knie en toen ging Elsa met een pruillipje op Wietske's stoeltje zitten.

De nieuwe tante was niets aardig, vond ze.

Vader stond op en liep de tuin in om Wietske te zoeken. 't Duurde lang voor hij haar vond, zittend op een oude omgekeerde emmer, 't hoofd in de handen, af en toe nog naschokkend, na haar hevige huilbui.

„Wietske, waarom huil je nu zo?” vroeg vader, en er was een vriendelijke klank in z'n stem.

Een paar dikke ogen en een trillende mond kwamen te voorschijn.

„Kindje, waarom doe je jezelf en mij toch zoveel verdriet?”

Wietske trok haar schouders op.

„Dacht je, dat ik 't prettig vond als ik thuis kom altijd te moeten brommen en straffen?”

Geen antwoord.

Wietske stond nu met gebogen hoofd voor vader, z'n hand rustte zwaar op haar schouder. „Je begrijpt toch wel, Wietske, dat het zo niet langer gaat! Ik wil het nog een poosje met je proberen, maar als tante Mies ook klachten over je heeft, dan stuur ik je beslist naar een heel strenge kostschool, misschien dat ze daar nog iets van je maken kunnen. Heb je me begrepen, Wietske?”

„Ja, vader.”

„Goed, dan zal ik nu niets meer zeggen over alles wat vandaag weer gebeurd is. Als ik andere maatregelen moet nemen, heb je 't aan jezelf te wijten.”

„Ja, vader.”

„Kom, ga dan nu maar weer mee naar binnen.”

Even keek Wietske naar vader op. Zou hij nu niet even zeggen, dat hij 't *niet* geloofde van de plant? Vader wist toch wel hoe goed ze er altijd voor zorgde. Maar nee, vader zei niets meer, liep stil door. Zou vader dat dan ook geloven van haar?

Tante Mies zag ze samen komen, vader en Wietske. Vader stil en ernstig, Wietske klein en schuw. Wietske, die vroeger toch zo'n schat van een kind geweest was, en van wie ze nu niets dan lelijke dingen hoorde.

4. HOEPELEN!

De jongens uit de vijfde klas zouden een hoepelwedstrijd houden en Wietske mocht meedoen. Henk van den notaris had het bedacht. Eerst hadden de jongens hem uitgelachen, en gezegd, dat 't met meisjes toch niks gedaan was. Maar Henk beweerde dat Wietske even hard kon lopen en even goed kon

springen en tollen en hoepelen als een jongen. Waarom zou ze dus *niet* meedoen? Nou ja, daar wisten ze natuurlijk ook geen antwoord op, en zo kwam het dat Wietske van de partij zou zijn.

Donderdagmiddag zouden ze allemaal hun hoepel mee naar school brengen, dan kon de wedstrijd direct om vier uur beginnen.

Jan Wouters, die de oudste was en ook de prijs had uitgelooft, een prachtig rood en blauw potlood in een houdertje, had de hele regeling op zich genomen, en ieder had beloofd zich precies te houden aan wat Jan zei. Met een opgewonden kleur rende Wietske om twaalf uur naar huis. Na de koffiemaaltijd sloop ze stil de tuin in, haalde uit het schuurtje haar hoepel te voorschijn en verdween er mee door het achterhek. Ziezo, nu moest ze maken dat ze wegkwam vóór juf haar zou zien en terugroepen. Fijn kon je hoepelen op de grote weg, dat was nog iets anders dan die kromme tuinpaadjes.

„Ha, je hebt een fijne, Wietske!” riepen de jongens toen ze in hun midden verscheen. „Is-ie erg zwaar, laat eens voelen!”

Wietske, trots op haar mooie bezit, stond genadig toe, dat de jongens om beurten haar hoepel probeerden.

„Zullen we vast lootje trekken, wie tegen wie moet?” stelde ze voor.

„Nee,” zei Jan, „zo moet het niet, want als een kleintje tegen een grote moet is dat niet eerlijk. Ik vind, gelijke benen tegen elkaar.”

Dat was een prachtig voorstel. Jan koos heel precies telkens twee jongens uit en zo kwam het 'dat hijzelf overbleef met Wietske.

„Nou zeg, jij bent ook een mooie,” smaalde Gijs de

Groot, „zo kan ik 't ook winnen tegen een meisje, jij weet ook wel wat je doet.”

„Dacht je dat ik dat expres deed?” riep Jan driftig, „'t kwam toch zo uit, dat zagen jullie allemaal, maar voor mijn part kun jij Wietske krijgen.”

„Als jullie denkt, dat 't schande is om tegen mij te lopen, doe ik niet mee,” zei Wietske beledigd.

„Schei toch uit, jullie lijken wel mal,” kwam Henk nu tussenbeiden.

„Er is besloten, dat we zouden doen zoals Jan zei, dus daar blijft het bij. Wietske loopt tegen Jan, uit.”

't Was nu halftwee en er kon dus verder niet gekibbeld worden.

Jan zei nog tegen Wietske: „Dat zal je niet glad zitten, meisje, ik loop als een haas.”

„O, maar ik als een kievit,” lachte Wietske.

Ja, nu kwam eerst die lange schooltijd nog. Zit maar eens stil en let maar eens op als je zoiets enigszins in 't vooruitzicht hebt als een hoepelwedstrijd. Mijnheer moest verscheidene keren verbieden, toch deden ze heus hun best om oplettend te zijn, want als je nu zou moeten schoolblijven, was je niet gelukkig.

Eindelijk vier uur. Als losgelaten veulens rende de hele troep naar 't kerkplein, waar de wedstrijd zou gehouden worden.

Jan Wouters stond te schreeuwen als een razende, om boven 't lawaai van de anderen uit te kunnen komen, maar ten slotte waren ze 't toch allemaal eens. Telkens zouden er twee gelijk beginnen en dan driemaal de kerk omhoepelen, wie dan bij de derde keer 't eerst weer bij de grote lantaarn was, had gewonnen. Dan zouden de winnaars tegen elkaar en zo maar door, tot er ten slotte één over zou blijven, die de prijs had gewonnen.

Een, twee, drie!

Daar rende het eerste span weg. De hoepels rinkelden hard over de straatstenen. De toeschouwers, en dat waren er geen klein beetje, gilden de twee strijders vele aanmoedigende woorden na.

Eénmaal, telden ze als het tweetal weer in zicht kwam, tweemaal, driemaal.

Wim was af. Gerrit had gewonnen.

Nu Wietske en Jan.

Eén, twee, drie! Daar gaan ze.

Wietske's ogen schitterden, haar voeten schenen nauwelijks de grond te raken, haar hoepel *sprong* over de weg. Maar Jan hield haar bij. Na de eerste ronde waren ze nog gelijk, daar raakte ze even achter, pas op! pas op!

„Vooruit, Wietske, toe dan, Jan!”

Nu haalde ze weer in, vooruit, vooruit! Bij de derde ronde schoot ze Jan voorbij. Daar was de lantaarn!

„Hoera, gewonnen!” juichte ze, en stond te dansen van plezier.

„'t Scheelde maar een haar,” zuchtte Jan.

„Maar 'k heb 't toch gewonnen!” lachte Wietske.

Er waren alweer een paar anderen op weg. O ja, Henk en Gijs. Enig ging het, dol.

Kijk, die twee bleven net gelijk. Daar had je ze weer.

„Henk is er 't eerst, hoera.”

„Niet waar, *ik* was 't eerst,” protesteerde Gijs.

„Niet, de mijne!”

Gijs, rood van kwaadheid, stooft op Henk af.

„Schei uit,” commandeerde Jan. „Henk was 't eerst, ik heb 't goed gezien.”

„Dan doe ik niet meer mee,” zei Gijs woedend.

„Hoeft ook niet, je bent toch af,” spotte Wietske.

„Kom, vooruit, wie moet?”

Voort ging het weer. Ieder kreeg z'n beurt. De winnaars juichten, de verliezers bromden van gemeen, maar ze bleven toch kijken.

„Wietske, jou beurt!” werd er geroepen.

„Tegen wien nu, o, tegen Henk!”

Eén, twee, drie.

Ha! 't ging reusachtig. Opnieuw won Wietske. Haar wangen gloeiden, 't haar zat verward om haar hoofd, maar wat geef je om zo iets als je *gewonnen* hebt?

Nu moest ze nog een keer. Tegen lange Kees, notabene, als ze dat maar kon. Ze waren met hun beiden overgebleven. Nu ging 't er om wie winnen zou.

„Vooruit, Kees,” riepen de jongens, „vooruit, we laten ons niet door een meisje op de kop zitten!”

Wietske lachte. 't Zou een reuzemop zijn, als ze 't van *alle* jongens won. Opnieuw moest Wietske lopen. Ze vloog achter haar hoepel aan. Volhouden, vooruit, eventjes nog volhouden. Ginds was de lantaarn al, maar Kees was naast haar, toe dan, toe dan! Alles klopte aan haar, er dansten sterretjes voor haar ogen, en toen, o. . . . wat was dat, was het een losse steen, of was het een jongensvoet, waarover ze struikelde? Bons, daar lag Wietske zolang als ze was op de grond, haar hoepel schoot door, passeerde toch 't eerst de lantaarnpaal.

Een ogenblik bleef ze als versuft liggen, dan krabbelde ze overeind.

„Gewonnen, Wietske,” brulden de jongens haar toe, „je hoepel was er 't eerst!”

Met een pijnlijk gezicht wreef Wietske over haar voorhoofd. O! bah, bloed.

Toen de jongens dat zagen, schrokken ze. En Kees, die net wilde beweren dat het niet gold; dat hij er 't eerst was en Wietske niet; dat 't niet ging om de hoepel

maar om hen zelf, Kees hield nu maar liever z'n mond.

„Heb je je pijn gedaan?” vroeg Henk bezorgd.

„Een beetje, bloedt het erg?”

„Ja, ga maar mee, moeder zal je wel afwassen,” bood Jan aan.

Jan woonde vlak bij. Gelukkig was z'n moeder thuis, die Wietske dadelijk hielp. 't Was geen erge wond, en 't bloeden hield gauw op. Wel verscheen er op haar voorhoofd een lelijke bult, en in haar jurk was een grote scheur.

„Wildeman,” lachte juffrouw Wouters. „Ze zullen je thuis wel niet vriendelijk aankijken, als je zo verschijnt.”

„Ik denk het ook niet,” zuchtte Wietske en in gedachten zag ze opeens een kostschool verschijnen. Ze stelde zich voor, dat zo'n kostschool veel op een gevangenis leek, met hoge muren en kleine raampjes. Even rilde ze.

„Hoe laat is 't nu, juffrouw?”

„Kwart voor zes.”

„Kwart voor zes?” schrok Wietske op. „O, en we eten om kwart voor zes.”

„Maak dan maar gauw dat je thuiskomt.”

„Dank u wel voor 't wassen,” zei Wietske en rende weg. Ze dacht er niet eens aan, dat ze haar prijs nog niet had. Haar been deed pijn, maar er was geen tijd daarop te letten. Ze smeed haar hoepel in 't schuurtje en vloog naar binnen.

Tante, juf en Elsa waren al bijna klaar met eten, toen Wietske als een kleine vagebond op de drempel verscheen.

„Waar kom jij vandaan?” vroeg juf streng en meteen liet ze er op volgen: „Kind, wat zie je er uit, wat heb

je *nu* weer uitgevoerd? Ga gauw naar boven, ik kom direct bij je."

Wietske verdween. Ze zag nog net, dat tante haar hoofd schudde.

Juf was vreselijk boos, toen Wietske alles eerlijk verteld had.

Op straat hoepelen met een troep wilde jongens, 't was meer dan erg om zo ongehoorzaam te zijn, en dan nog een gescheurde jurk bovendien. Wietske mocht die avond niet meer beneden komen. Aaltje bracht haar een bord eten boven, toen moest ze haar huiswerk maken, en dan dadelijk naar bed. Zonder tegenspreken onderwierp Wietske zich aan die straf. Ze begreep, dat ze 't wel verdiend had, en bovendien wilde ze wel liggen, haar hoofd en been deden zo'n pijn.

Even later ging Elsa ook naar bed. Wietske hoopte, dat tante haar zou brengen, en toch was ze daar bang voor ook. Elsa kwam deze keer heel alleen. Ze stond bij Wietske's bed.

„Heb je erge pijn?” vroeg ze en keek naar de grote blauwe bult.

„Niet erg.”

„Wat heb je toch eigenlijk gedaan?”

„Gehoepeld.”

„Was juf boos? ja, hè!”

„Nou en of. Zeg Elsa, wat zei tante Mies?”

„Tante Mies? O, niks. Gek, hè, tante Mies is anders vreselijk streng.”

„Hoe weet je dat? Ik heb er nog niets van gemerkt.”

„Ik wel,” zei Elsa en keerde zich om.

Nieuwsgierig keek Wietske Elsa aan. Zou Elsa een standje van tante hebben gehad? Dat *kon* toch niet?

Elsa was nooit ondeugend. Maar waarom zei ze dan:
„ik wel?”

Een poos nadat Elsa al sliep, lag Wietske nog te denken. Wat was het toch moeilijk om geen verkeerde dingen te doen, je hadt juist altijd zo'n zin in dat wat *niet* mocht, en 't was al gebeurd voor je bedacht dat 't verkeerd was. In boeken las je altijd van kinderen die geen plezier hadden als ze ondeugende dingen deden, maar zij had vanmiddag *verschrikkelijk veel* plezier gehad, ze moest dus wel erg slecht zijn. Ze had ouwe Hendrik beloofd haar best te doen om op moeder te gaan lijken, maar ze was die belofte *niet* nagekomen, dat was wel *erg*, en ze had aan God beloofd, tegen haar zonden te strijden, dat had ze *ook* niet gedaan, dat was nog *veel* erger. Na Zondag had ze alweer een massa verknoeid. Wietske kreeg het warm in bed. Wat moest ze toch beginnen, zou ze wel ooit anders kunnen worden? Zo lief als Elsa bijvoorbeeld! Dan zouden alle mensen van haar houden, en God ook. Ja, maar ze *kon* zo niet zijn! „Bidden moet je,” had de oude Hendrik gezegd. „Als je verkeerd gedaan hebt, moet je 't eerlijk zeggen tegen God *en* tegen de mensen.”

Wietske stapte vastberaden uit haar bed, knielde neer en vroeg heel ernstig en heel eerbiedig om vergeving en om een nieuw hart, dat gehoorzaam wilde zijn. Dan stond ze op en ging naar beneden, tegen de mensen moest je 't immers *ook* zeggen. De mensen, dat waren tante Mies en juf.

„Wietske, ondeugend kind, wil je wel eens dadelijk naar bed gaan.”

Verschrikt staarde Wietske juf aan, die opeens achter haar stond.

„Ik wilde. . . .” begon ze.

„Je wilde niets, ondeugend kind, vooruit, naar boven!”
Wietske keerde zich om, en zonder een woord meer
kroop ze in bed.

5. WIETSKE DOET HAAR BEST

De volgende morgen kwam Wietske kalm en be-
daard naar beneden. Ze was vastbesloten deze dag
nu eens niet te bederven.

Aan het ontbijt keek ze af en toe eens ongemerkt naar
tante, maar tante deed heel gewoon, zei niets bizon-
ders.

Juist toen ze haar muts opzette om naar school te gaan,
kwam tante de gang in.

„Ik loop een eindje met je mee!” zei tante, „’t is zulk
mooi weer.”

Verbaasd keek Wietske op. Wat was dat nou?

Tante trok Wietske’s arm gezellig door de hare en zo
gingen ze samen op weg.

„Zeg, Wietske,” vroeg tante opeens, „waarom kwam
je gisterenavond nog uit bed?”

Wietske schrok. Dat wat ze gisteren zo graag had
willen zeggen, kon ze nu, zo in het volle daglicht, niet
vertellen.

Onverschillig trok ze haar schouders op.

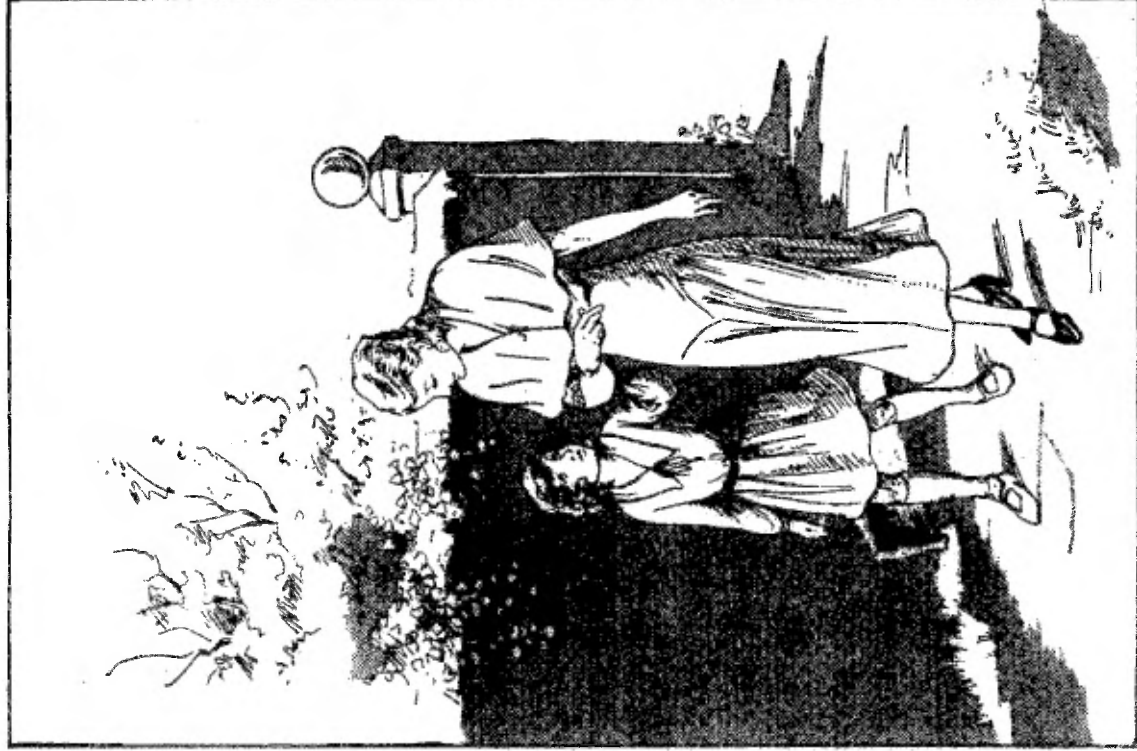
Tante’s gezicht betrok, en onwillekeurig zuchtte ze.

Door die zucht keek Wietske op, en toen ze tante’s
gezicht zag, begreep ze opeens, dat tante teleurgesteld
was. Tranen schoten haar in de ogen. Ging ze deze dag
nu toch weer bederven?

„Ik ging, ik wou. . . .” hikkelde ze.

„Ja, zeg het maar, wat wilde je?” Tante boog zich ver-
trouwelijk een beetje naar Wietske over. Ze zag de
grote vochtige ogen en de bevende mond en hielp toen:

„Wilde je soms wat komen zeggen?”

„Ja, zeg het maar, wat wilde je?“

„Ja,” knikte Wietske.

Tante streelde de kleine hand, die op haar arm rustte.

„Ik zal mijn best doen, niet meer ongehoorzaam te zijn.”

Plotseling bukte tante zich, en kustte haar nichtje.

„Kleine domme Wietske,” zei ze, en ernstig ging ze voort: „en denk je dat je dat vol zult kunnen houden?”

„Ik heb het aan den Heere Jezus gevraagd,” zei Wietske.

„Dan is het goed, kindje.”

Even keken ze elkaar aan, en plotseling kwam er een grote blijdschap leven in Wietske's hart.

Lang wuifde ze tante nog na, en toen rende ze met grote sprongen naar school. Alles leek opeens zo blij en zo mooi, ze had wel willen zingen. Wat deed ze haar best op school! O, maar je *kunt* goed werken als je zo vrolijk bent. Onder alle lessen door zong ze van binnen: „Tante is een snoes, ik houd van tante Mies.”

Toen ze thuis kwam om twaalf uur, kon ze met stralende ogen aan tante en juf vertellen, dat ze een tien voor rekenen had gehad.

„Mooi zo,” prees tante Mies, „daar ben ik blij om.”

„Ik ook,” zei Wietske.

„Als 't nu maar zo blijft,” zei juf.

„Je hoeft van middag niet naar school, hè Wiets,” vroeg Elsa.

„Ja, natuurlijk wel, 't is toch geen Woensdag.”

„Speel je dan met me, als je thuis komt?”

„Ja goed, maar eerst moet ik Hendrik helpen gieten, dat heb ik beloofd.”

„Hè, wat vervelend, jij ook altijd met je Hendrik.”

„Als ik 't nou toch beloofd heb, dan moet ik 't toch

ook doen! Maar *dan* zal ik met je spelen, bedenk maar vast wat."

„Je bent vervelend, je kunt best dadelijk spelen!"

„Ga ook helpen gieten, Elsa, dan is het gauw klaar," zei tante Mies.

„Och wat heb je daar nou aan, Hendrik kan 't *best* alleen."

Wietske besloot Elsa haar zin te geven, ze wilde vandaag *beslist* geen ruzie.

Na de koffietafel ging ze dus direct den tuinman opzoeken om hem te zeggen, dat ze niet helpen kon.

„Eigenlijk hielp ik veel liever gieten, zie je, Hendrik, maar ik zal toch maar met Elsa spelen," zei ze.

„Goed kind, doe dat maar, als je me tenminste morgen niet weer in de steek laat."

„Nee hoor, morgen help ik vast. Zeg Hendrik, moet je ook nog spuiten, of alleen maar gieten?"

„Ook nog spuiten, maar dat doe ik 't laatst."

Verlangend gingen Wietske's ogen naar de tuinslang. Spuiten, dat was nog eens fijn werk, jammer dat ze 't nooit mocht van Hendrik. Bij een bloeiende rozenstruik bleef ze nog even staan.

„Mag ik morgen een paar mooie rozen, heel *erg* mooie?" vroeg ze.

„Wat wou je daar mee?"

„Tien Juli," zei Wietske alleen.

Toen begreep Hendrik, hij knikte en zei: „'k Zal er voor zorgen. Je mag ze ook wel zelf plukken, als je wilt."

„Dank je wel, Hendrik," en weg was Wietske.

Na schooltijd gingen Wietske en Elsa samen halma spelen in de serre, waar de deuren naar de tuin wijd open stonden. Tante en Juf zaten met een handwerk buiten, vlak voor de deuren op het bordes.

Wietske deed erg haar best om 't spelletje prettig te vinden en het goed te spelen, maar ze kon niet helpen dat haar ogen telkens de tuin in dwaalden, waar ze Hendrik met emmers en gieters bezig zag.

„Toe, Wietske, 't is jouw beurt, speel nou door.”

„O, ja, daar zie ik een mooie hup!”

„Blijf af, de rode zijn van mij.”

Wietske lachte. „Zo zou je nogal opschieten, zeg!”

„Nog een keer?” vroeg Elsa toen 't spelletje uit was, dat zij gewonnen had.

„Of zullen we nu eens stelten lopen?” waagde Wietske voor te stellen.

„Dat kan ik toch niet, dat weet je best.”

„Laat ik 't je dan leren.”

„Hè, nee, ik vind het griezelig. Laten we liever dammen.”

„Goed,” zei Wietske gelaten, en even zuchtte ze. „Of zullen we hinken, dat kan fijn op 't tuinpad.”

„Nee, eerst dammen,” besloot Elsa.

Dus werd er gedamd, twee spelletjes achter elkaar.

„Nu gaan we hinken, hè,” riep Wietske en sprong van haar stoel.

„Hè, nee, niet hinken.”

„Wat dan? Verstoppertje?”

„Nee, met de poppen. Jij was de moeder en dan. . . .”

„Nee, *dat* doe ik niet. Laten we liever naar buiten gaan!”

„Je hadt beloofd dat je met me spelen zou, waarom wil je nu niet?”

„Ik wil wel, maar *dat* niet.”

„Juf, Wietske wil weer niet spelen, ze is net zo vervelend.”

Opeens keerde tante Mies zich om.

„Nee, Elsa is vervelend. Wietske heeft nu een hele

tijd gedaan wat *jij* graag wilde, maar *jij* wilt niets van wat *zij* prettig vindt.”

„Ze wil altijd wilde spelletjes,” pruilde Elsa.

„Niet waar, Elsa, stelten lopen is niet wild, en hinken ook niet, en verstoppertje ook niet.”

Wietske keek vol verbazing van tante naar Elsa. Er kwam opnieuw een heel blij gevoel in haar, niet omdat tante tegen Elsa bromde, maar omdat tante dus *gezien* had, dat ze haar best deed om lief voor Elsa te zijn.

Tante lachte vriendelijk tegen Wietske en zei:

„Ik geloof, dat Hendrik nog niet klaar is, ga hem maar even helpen.”

De dankbare blik uit Wietske's ogen, beloonde tante voor haar onverwachte hulp. De armen hoog boven haar hoofd zwaaiend, holde Wietske weg.

Juf schudde haar hoofd.

„Dat had ik nu maar niet gedaan, juffrouw,” zei ze.

„Ik was net zo blij dat ze eindelijk eens kalm zat te spelen. U *kent* haar nog niet, wie zal zeggen wat er *nu* weer gebeurt.”

Tante gaf niet veel antwoord op jufs opmerking. Ze keek naar haar nichtje, dat al met een grote gieter liep te sjouwen en druk tegen den ouden tuinman redeneerde. Al pratend en gietend verdwenen ze achter een groep heesters.

De beide dames werkten weer door, terwijl Elsa met haar poppen doende was.

Af en toe drong een schaterlach van Wietske tot hen door, en soms zagen ze haar met een lege gieter naar de kraan bij de schuur hollen om te vullen.

Plotseling klonk er achter uit de tuin een doordringende gil. Tante sprong van schrik van haar stoel.

„Daar heb je 't alweer,” zei juf en keek veelbeteke-

nend naar tante Mies. Maar tante luisterde niet, ze liep zo hard ze kon de tuin in.

Wietske was druk bezig volgens de aanwijzingen van Hendrik te gieten. Hier moest het erg nat gemaakt worden en daar wat minder, deze planten hadden hun wortels diep genoeg, die zorgden zelf wel voor water, maar deze leken wel te verdrogen, daar moest nodig voor gezorgd worden. Hendrik deed met de planten altijd net of 't kinderen waren, vond Wietske, en ze redeneerde met den ouden man mee, of ze er ook alles van af wist, en of morgen aan de dag de hele tuin verdord zou zijn, als zij samen niet voor massa's water zorgden. Nu deze rand eerst maar. Zwaaiend met haar gieter liep Wietske stapje voor stapje achteruit.

Opeens, toen ze weer een stap terug deed, stootte ze met haar voet ergens tegen aan, verloor haar evenwicht, en viel met een luide gil achterover in een grote teil met water.

Haar hoofd, armen en benen staken er nog net boven uit. Ze spartelde en spartelde, maar Hendrik moest te hulp komen en haar weer op de been helpen. Druipend van 't water stond Wietske op het pad, toen tante er aan kwam.

„Maar kind, wat heb je nu gedaan?”

„Ik ben in die teil gevallen. Hendrik had dat water in de zon gezet, om warm te worden voor de zwakke planten, en toen liep ik achteruit, en viel er in.”

Een beetje bang keek Wietske naar tante's gezicht. Zou ze boos zijn?

Nee, tante lachte een beetje, en opeens greep Wietske moed.

„Hè, mag ik nou even spuiten, dat mag nooit omdat ik me nat maak, maar ik ben nu toch klets en klets.”

„Zo'n rakker," zei Hendrik, maar hij keek tante bijna even smekend aan als Wietske.

„Wel zeker, nu nog spuiten ook, ga maar gauw naar de schuur, want zo druipend kun je niet door de gang. Ik kom dadelijk met droge kleren."

Dat was natuurlijk juf, die ook kwam kijken wat er eigenlijk gebeurd was.

Wietske zuchtte, tante zou 't vast wel goed gevonden hebben, en nu was haar laatste kansje om te mogen spuiten verdwenen.

Na een kwartiertje zat Wietske weer keurig netjes aan tafel.

6. DE MORGEN VAN EEN MOEILIJKE DAG

Toen Wietske de volgende morgen wakker werd, wist ze meteen dat het de 10e Juli was. Vroeger, heel lang geleden, toen ze nog een klein meisje was, was de 10e Juli altijd een feestdag geweest. Heel *veel* wist Wietske er niet meer van, maar toch herinnerde ze zich nog duidelijk, dat ze eens op de 10e Juli met een arm vol bloemen voor moeders bed had gestaan, en dat ze moeder wakker had gekust en alle bloemen over de dekens had gestrooid. O! wat moet *dat* een feest zijn geweest, en wat waren kinderen met een moeder toch vreselijk gelukkig.

Na die keer was de 10e Juli nooit meer een feestdag geweest, want toen het weer zomer werd was moeder al naar de hemel gegaan, maar Wietske had moeders verjaardag *nooit* vergeten.

Ze keek eens op de klok en zag dat het nog heel vroeg was. Er was zeker nog niemand op. Weet je wat ze doen zou? Gauw opstaan en nu vast aan Hendrik de rozen vragen, dan kon ze nog *voor* het ontbijt even

naar het kerkhof, en dan had moeder de hele dag haar bloemen.

Onhoorbaar gleeed Wietske haar bed uit en begon zich aan te kleden. Dan sloop ze de trap af. Beneden was niemand, de achterdeur was nog op slot. Zou ze die open kunnen krijgen? De sleutel ging heel gemakkelijk om, maar nu zaten de knippen er nog op. De bovenste kon ze, zelfs op haar tenen staande, niet bereiken. Wacht, op een keukenstoel, zo, dat ging best. Ze schoof de stoel een eind op zij en nu kon ze naar buiten. Hè, wat was het heerlijk zo in de vroege morgen, jammer eigenlijk dat je gewoonlijk om deze tijd lag te slapen.

O, daar bedacht ze iets!

Hendrik was er zeker nog niet, hoe moest ze nu aan rozen komen? *Zelf* snijden natuurlijk, dan zou ze 't hem straks wel vertellen, 't *mocht* immers.

Op een holletje ging ze terug, scharrelde in de keukenkast tot ze een mes vond en begon haar tocht opnieuw.

Verschillende rozenstruiken werden van de allermooiste bloemen beroofd, tot ze een prachtige bos bij elkaar had. Haar handen bloedden wel een beetje, door

Verschillende rozenstruiken werden van de allermooiste bloemen beroofd.

't prikken van de scherpe doorns, maar dat hinderde niet.

Het kerkhof lag ongeveer tien minuten lopens van hun huis verwijderd, maar Wietske had er zoveel tijd niet voor nodig.

Toen ze het kerkhof bereikte, zag ze dat het hek nog gesloten was. Wat nu te doen? Wachten tot Welters kwam? Maar dat kon nog wel zo lang duren. Wacht, zou ze niet door dat gat in de heg kunnen?

Voorzichtig legde Wietske de rozen door het gat heen aan de andere kant van de heg, dan ging ze plat op haar buik liggen en kroop zo door de kleine opening. Ziezo, nu was ze er. Natuurlijk wist ze heel goed, waar moeders graf was. Daar, onder die hoge bruine beuk, dat met die kleine witte marmerblokjes er op. Wietske knielde bij het graf neer, en begon met eerbiedige handen de rozen te schikken. Ja, zo werd het echt mooi, vooral met die donkerrode en witte er bij. Eindelijk stond ze weer op en las nu langzaam en aandachtig moeders namen en de tekst, die in een steen waren uitgehouwen en dan. . . . dan was er verder niets meer.

Wietske ging niet dikwijls naar het kerkhof, want daar werd je altijd zo verdrietig, 't was altijd weer of je daar iets verwachtte, en dan vond je toch niets dan een steen. Natuurlijk, want moeder was immers niet *hier*, moeder was in de hemel bij God, en onwillekeurig sloeg ze haar ogen op naar de blauwe lucht. Zo stond ze daar, de handen gevouwen als in gebed. Het hek knarste. Welters kwam met allerlei tuinmansgereedschap het kerkhof opgestapt.

Even schrok hij, toen hij onder de oude beuk die kleine gedaante gewaar werd. Hoe kwam dat kind daar, voordat het hek open was? Maar voor hij iets

kon vragen, was het meisje langs een ander pad verdwenen.

„Juffrouw, juffrouw, kom eens gauw beneden, er is ingebroken!”

Angstig klonk Aaltjes stem, terwijl ze op jufs kamerdeur klopte.

„Ingebroken?” riep juf verschrikt.

„Ja, juffrouw. Toen ik daarnet beneden kwam, stond de achterdeur wijd open, en een keukenstoel stond zoo-
maar in de gang, en de kast was ook los.”

Aaltje stond te bibberen van schrik.

„Ik kom direct, roep de andere juffrouw ook meteen maar.”

Met hetzelfde alarmerende bericht werd tante Mies nu ook gewekt.

Enkele ogenblikken later gingen ze met hun drieën naar beneden.

„Ziet u wel, de deur staat wagenwijd los,” zei Aaltje.

„Ik weet toch zeker dat ik gisterenavond goed gesloten heb,” zei juf en keek bedenkelijk naar de open deur.

„Zal ik de politie halen?” vroeg Aaltje.

„Wacht nog een ogenblik. Laten we eerst eens gaan kijken of er iets gestolen is, als ik de deur bekijk kan ik niets vinden dat op inbraak lijkt, de deur is nergens beschadigd,” zei tante Mies.

Er werd nu een inspectietocht gemaakt door het hele benedenhuis, maar er was geen spoor van diefstal te ontdekken.

„Ik begrijp er niets van,” zuchtte Juf, „maar in orde is 't in elk geval niet, er is hier iemand geweest.”

„Misschien hebben ze iets gehoord en zijn toen op de

loop gegaan. Dieven zijn altijd vreselijk bang," zei Aaltje wijs.

„Er kan toch geen van de kinderen naar buiten zijn gegaan, voor Aaltje beneden kwam?" vroeg tante.

„Och, wel nee, juffrouw, de kinderen slapen altijd tot halfacht door."

„Wietske zal toch niet. . . ." zei juf en stoof de trap op. „Ja, hoor, de vogel is gevlogen," riep juf even later naar beneden.

„'t Wordt toch hoe langer hoe gekker met dat kind. Wat moet ze nu weer in de vroege morgen buiten. Ze zou je met haar malle kuren de schrik op 't lijf jagen. Stel je voor, dat we de politie er bij hadden gehaald, je zou je de ogen uit 't hoofd schamen."

„Dat is gelukkig niet gebeurd, juf," zei tante.

„Nee, maar zonder dat is 't ook al erg genoeg."

Tante zuchtte even. Ze zou toch wel eens willen weten waar dat kind nu zat en wat ze uitvoerde. Juf was boos, er zou wel wat voor haar op zitten als ze thuis kwam. Tante liep de tuin in om haar nichtje te zoeken. Ze zou zo heel graag eerst weten waarom 't kind zo vroeg naar buiten was gegaan. Tante was juist achter de kas, toen Wietske van de weg af de tuin binnenkwam, zo liepen ze elkaar net mis.

Wietske, die veronderstelde, dat tante en juf nog wel boven zouden zijn, kwam kalm het hek binnenstappen. Maar nauwelijks was ze binnen of daar was juf al.

„En nou zul jij me eerst eens vertellen, waar je vandaan komt!" zo werd Wietske begroet, „en wat heb je uitgevoerd?" Jufs ogen bekeken haar van het hoofd tot de voeten, en ja, nu zag Wietske 't opeens zelf ook. Haar handen en haar jurk droegen duidelijk sporen van haar tocht langs ongebaande wegen.

„'t Is meer dan schandelijk ons zo in angst te laten zit-

ten, en je 's morgens voor acht uur al zo vuil te maken," ging juf voort.

„Nu, krijg ik haast antwoord? Waar heb je gezeten?"

„Ginds ergens," zei Wietske en maakte een onbestemd gebaar.

„Zo, en wat moest je ginds ergens?"

„'t Was zulk mooi weer."

„Mooi weer," bromde juf. „Daar had je de hele dag nog van kunnen genieten. 't Zal zeker niet veel goeds zijn wat jij hebt uitgevoerd."

Er kwam een bijna vijandige uitdrukking in Wietske's ogen, maar juf ging verder: „Jij moet vanmiddag maar eens een paar uurtjes breien in plaats van wandelen, dan zul je die malle kunsten wel afleren."

Wietske gooide haar hoofd in de nek, zonder een woord te zeggen liep ze juf voorbij en ging naar boven om zich te wassen en haar jurk af te borstelen. Ze had *toch* lekker niet gezegd waar ze geweest was, het ging die nare juf ook niets aan.

Toen tante van haar wandeling terugkwam, ging Wietske juist de eetkamer binnen.

Tante legde haar hand even op Wietske's schouder en zei:

„Waarom moest je zo vroeg de deur uit, kind?"

Wietske trok onverschillig haar schouders op. „Och, zo maar," zei ze.

Onmiddellijk liet tante haar los en ging zwijgend aan tafel zitten. Zo begon de 10e Juli voor allemaal wel verdrietig.

7. HOE 'T VERDER GING

's Middags zat Wietske, want het was Zaterdag, voor 't open raam van de leerkamer, met een eindeloos lange breitaak voor zich.

Breien was wel 't naaste werk dat je kon bedenken. Die akelige wol bleef altijd aan je handen kleven, en de steken rolden, zodra je ze wilde breien, beslist van je naald.

Kijk, daar gingen juf en Elsa heen. Blij toe dat ze niet mee moest, als ze nu maar *niet* hoefde te breien. Waarom zou tante Mies niet mee gaan wandelen? Die moest zeker opletten dat *zij* niet wegliep. Tante had vandaag nog bijna niets tegen haar gezegd, en toen juf al dat breiwerk opgaf, had ze net gedaan of ze niets merkte. Wietske had nog even, smekend, in haar richting gekoken, maar van tante was geen hulp te verwachten geweest.

Tante had nu zeker ook een hekel aan haar. O, en tante was toch zo aardig, bijna was je gaan hopen dat tante van je hield. Maar dat was nu ook alweer voorbij.

't Prikte warm achter Wietske's neergeslagen oogleden. Had ze maar aan tante gezegd, waar ze heen geweest was, maar dan had juf 't ook gehoord en *die* hoefde 't niet te weten. Was tante maar uitgegaan, dan was ze weggesnapt, naar haar huisje, daar zat je in elk geval beter dan hier. Nou, in dat huisje was 't altijd enig, hoor! Je kon je er van alles verbeelden. Meestal speelde ze dat het een alpenhut was, waar ze heel alleen en vreselijk hoog woonde. En dan moest je natuurlijk op een massa geiten passen of edelweisz zoeken, om beneden in het dal te gaan verkopen.

Plotseling liet Wietske haar breiwerk vallen. Nee maar, nu wist ze iets. Ze ging *echt* bloemen plukken om te verkopen, ja en dan kwam ze nooit meer hier terug. Nu tante haar *ook* al een naar kind vond, nu zou vader haar *zeker* naar die akelige kostschool sturen. Nee, ze liep weg!

Meteen ging ze naar de zolder om een koffertje te halen. Haastig pakte ze wat kleren in. Kousen, schoenen, wat ondergoed en een jurk. Zou ze haar hoed meenemen? Nee, dat was te lastig, liever een muts. Wat nu nog, o ja, haar spaarpot. Ze had zeven en tachtig cent, daar kon je natuurlijk genoeg brood voor kopen, en dan ging ze veldbloemen plukken, hele armen vol. In de stad waren geen veldbloemen, dus zouden de mensen die wel graag hebben, en er veel geld voor geven.

Toen ze laatst in Amsterdam was, had ze genoeg mensen met manden vol bloemen gezien.

Wietske keek eens over de trapleuning. Neen, er was niemand. Op haar tenen sloop ze de trap af, de gang door en kwam ongezien het huis uit.

Intussen was tante Mies een praatje gaan maken bij den ouden Hendrik, die bezig was met het wegknippen van verdorde rozen.

„Nog zo druk, Hendrik?” begon tante Mies.

„Goeie middag, juffrouw. Ja, ik zeg maar, met de Zondag moet alles er netjes uitzien, en dan moet je de boel nog eens langs.”

„Je hebt de tuin keurig in orde, dat moet ik zeggen. Vernielen de kinderen niet veel, me dunkt, je zult nog wel eens last van ze hebben.”

„Last?” vroeg de oude man verbaasd. „Wel nee, juffrouw, ik ben maar een half mens als ik de kinderen niet om me heen heb.”

„Gelukkig voor de kinderen, dat je wat van ze hebben kunt. In de tuin moeten ze eens kunnen ravotten. Elsa zal 't je trouwens niet moeilijk maken, dat is zo'n rustig kindje.”

Hendrik hield nu op met knippen. „De juffrouw

houdt zeker wel het meest van Elsa?" vroeg hij.
„Nee, dat geloof ik niet. Ik ken ze nog te weinig. Wietske is wel een ondeugend ding, is 't niet?"

„Ja, 't is een ondeugend ding, maar ze wordt ook dikwijls ondeugend *gemaakt*," zei Hendrik met nadruk.

„Ik weet niet of de juffrouw hier nog een poosje blijft, maar anders zou ik zeggen, let u eens goed op Wietske. Een plantje dat nooit zon krijgt, verkwijnt, juffrouw, en een kind dat geen liefde krijgt, verkwijnt ook." Tante keek een poosje nadenkend voor zich uit.

„Is Elsa ook zo'n plantje, Hendrik?"

„Elsa, ja Elsa heeft ook wel wat gemist, maar toch niet half zoveel als Wietske. Dat ze d'r moeder ook zo vroeg kwijt moesten zijn!"

„Arme kinders," zei tante. „'t Is vandaag de verjaardag van hun moeder, maar daar weten die twee niets meer van natuurlijk."

Hendrik deed net of hij die laatste opmerking niet hoorde, en terwijl hij weer begon te knippen, vervolgde hij:

„De juffrouw moest eens naar 't kerkhof gaan. Als de juffrouw daar een bezoek heeft gebracht, zal ze de kinderen misschien beter begrijpen."

Verwonderd keek tante op. Oude mensen hadden soms vreemde ideeën, maar om den man plezier te doen zei ze:

„Ik heb het graf nog niet bezocht, ik zal er nu meteen even heen lopen."

Met een vreemde blik keek hij tante na, knikte een paar keer goedkeurend en mompelde: „Zo is 't goed, ja, zo is 't best. Nou zul je zelf zien, dat Wietske ook nog wel iets *anders* is dan een ondeugend ding."

Na een half uurtje keerde tante Mies met beschreide

ogen van haar tocht terug. Ze hield een donkerrode roos in de hand, waarmee ze direct naar haar kamer ging, om hem zorgvuldig tussen vloeibladen te drogen te leggen. Dan ging ze naar de leerkamer, om Wietske te zoeken, maar vond er niemand.

Het breiwerk lag op de grond, tante bukte zich om het op te rapen, toen viel haar oog op een papiertje, dat op de stoel lag, waarop Wietske straks gezeten had. Het was een briefje. Met grote slordige letters stond er op gekrabbeld:

„Ik ga weg en kom nooit weer terug. Er is toch niemand, die van me houdt, tante Mies ook al niet.

Wietske.”

Verschrikt staarde tante naar de letters. Wat was dat? Weggelopen, was Wietske weg? Haastig stopte tante 't briefje in haar tas en liep zo hard ze kon naar de keuken.

„Aaltje, heb je Wietske ook gezien?”

„Nee, juffrouw.”

„Heb je haar 't huis niet uit zien gaan?”

„Nee, juffrouw. Ik denk dat ze boven is.”

O, ja, dat kon toch. Ze kon toch nog op de slaapkamer zijn of ergens anders. Tante zocht in alle kamers, riep en riep, maar geen Wietske kwam te voorschijn.

Een grote angst maakte zich van tante meester. „Och, Heere,” bad ze stil, „bescherm het kind, laat ik haar spoedig mogen vinden.”

Toen kwamen juf en Elsa thuis.

„Bent u Wietske tegengekomen?” vroeg tante.

„Wietske? Neen, die zal haar taak nog wel niet af hebben.”

„Lees u eens,” zei tante en reikte juf het briefje over. Juf schrok.

„O! wat moeten we nu beginnen, waar vinden we haar terug?” jammerde ze.

„Weet u wat, blijf u hier om alles aan mijnheer te vertellen als hij komt, dan ga ik er op de fiets op uit om te zoeken. Ze kan nooit heel ver weg zijn.”

Tante Mies haalde haar fiets en reed een ogenblik later het hek uit. Waar eerst heen? Eerst maar naar 't station, je kon nooit weten of 't kind haalde in haar hoofd met de trein te gaan. Toen tante haar niet vond, informeerde ze aan het loket of Wietske soms een kaartje genomen had, maar ze kreeg de verzekering, dat ze er niet was geweest. Onverrichter zake keerde tante dus terug. Ze reed de straatweg een eind op, maar ook daar geen Wietske. Toen besloot tante de politie te waarschuwen. Op het politiebureau moest tante precies opgeven hoe Wietske er uit zag en wat ze aan had en toen kreeg ze de belofte, dat al het mogelijke gedaan zou worden om het meisje op te sporen.

Tante Mies besloot nu naar huis te gaan en te horen wat Wietske's vader vond dat er nog meer gedaan moest worden. Ze was warm en moe van 't fietsen en in haar hart leefde een grote onrust over Wietske. Vader was nog niet thuis gekomen en toen tante merkte dat juf en Elsa er nog geen erg in hadden dat zij zich zo ongerust maakte, wilde ze hen niet verschrikken en liep toch weer de tuin in met het plan nu de achterweg op te gaan.

Oude Hendrik zette juist z'n gereedschappen in de schuur, toen tante er langs kwam.

„Hendrik, Wietske is weggelopen, ik maak me vreselijk ongerust, zou jij ook kunnen denken waar ze heen gegaan kan zijn?”

„Weggelopen? Zo'n kind toch. Waar ze heen gegaan kan zijn, dat zou ik nou toch zeker niet kunnen zeggen.”

Hendrik krabde zich eens achter 't oor. „Dat ziet er lelijk uit, juffrouw, hoe lang is ze al weg?”

„Ze moet gegaan zijn terwijl ik op 't kerkhof was, en ik heb nu al wel meer dan een uur naar haar gezocht.”

„'t Jonge, jonge, als zo'n kind met een of andere vrachtauto meerijdt, is ze zó een eind ver.”

„Och, Hendrik, *dat* denk je toch niet? *Dat* zal ze toch niet hebben gedaan?”

„Ik hoop 't niet, juffrouw, maar je kunt nooit weten! Maar daar bedenk ik me wat, ze zal toch niet in haar huisje zitten?”

„In haar huisje?”

„Ja, ginds in dat bosje heeft ze een ouwe kist verstopt en dat noemt ze haar huisje.”

„Wijs me gauw de weg, Hendrik, laten we dadelijk gaan kijken.”

Samen liepen ze naar 't bosje en Hendrik ging naar de plaats waar hij met Wietske de kist had neergezet. Hij keek er in en . . . „Wel heb ik van m'n leven, zit je hier!”

„Ga weg, Hendrik,” zei een angstige stem, „niemand mag weten dat ik hier ben!”

Meteen keek tante Mies om de hoek van de kist. Wietske gaf een gil van schrik en begon te huilen.

„Wil je thuis even zeggen dat we haar gevonden hebben?” vroeg tante aan Hendrik, terwijl ze naast Wietske ging zitten.

Hoewel de kist helemaal tussen de struiken stond en er dus niet al te veel plaats was, konden ze er toch nog net samen in zitten.

't Leek wel een klein priëltje, zo tussen het groen.

Toen Hendrik weg was, trok tante het schreiende meisje tegen zich aan.

„Wietske, m'n kleine, domme meisje, wat was je van plan? Waar wil je naar toe met die koffer?”

„Ik wil weg,” snikte Wietske.

„En waarom zit je dan hier, vlak bij huis?”

„Ik was bang juf tegen te komen of vader, en nou wachtte ik hier tot jullie aan tafel zouden zitten.”

„Dacht je nu werkelijk, dat we rustig zouden gaan eten terwijl *jij* weg was?”

„Niemand geeft *toch* iets om me.”

„Wel waar, Wietske, *ik* houd heel, heel veel van je.”

Wietske zei niets, keek tante Mies alleen heel ernstig aan.

„Ik ben straks even op het kerkhof geweest. Jij hadt er ook aan gedacht, dat het moeders verjaardag was, hè!”

Wietske werd donkerrood en knikte.

„Had jij die rozen gebracht?”

„Ja,” fluisterde Wietske.

„Vertel nu eens heel eerlijk, Wietske, waarom *zei* je dat dan niet van morgen. Nu moesten we allemaal wel denken, dat je ondeugend was en zo maar, zonder reden wegging, en nog brutaal was bovendien.”

„Juf hoeft 't niet te weten,” en angstig voegde ze er aan toe: „U mag 't *niet* vertellen, hoor!”

„En vader, Wietske, mag vader 't ook niet weten?”

„Nee.”

„Maar *waarom* toch niet? Moet vader dan denken, dat je heus een ondeugend kind bent?”

Tante voelde hoe Wietske bij die woorden schrok. Een diep medelijden met het kleine meisje vervulde haar hart.

„Wietske, kindje, zullen we eens samen proberen, jij

en ik, om van jou een flink, aardig meisje te maken, een meisje dat de vreugde van haar vader wordt?"

„Dat kan toch niet, vader houdt alleen maar van Elsa.”

„Niet waar, hoor. Vader houdt *evenveel* van Wietske, hij vindt het alleen zo verdrietig, dat zijn meisje zo wild en zo ongehoorzaam is.”

Wietske's donkere ogen keken tante onderzoekend aan.

„Heus waar, tante?"

„Ik weet het zeker. Weet je wat er bij jou aan hapert? Jij bent *jaloers* op Elsa. Elsa is, omdat ze zo klein en zo teer is, een beetje verwend en toen was jij zo dom om te denken, *alle* mensen houden van Elsa en *niemand* van mij. Toen werd je een beetje boos op de mensen en vooral op vader en op juf en toen werd je nog veel dommer en ging allerlei stoute dingen doen.”

Verbaasd zat Wietske te luisteren. Hoe *wist* tante dat allemaal? Want eigenlijk had tante wel een *beetje* gelijk.

„Maar,” ging tante voort, „dat ondeugend meisje was de echte Wietske niet, de *echte* Wietske doet haar best om lief voor Elsa te zijn, en legt rozen op moeders graf. Zullen we nu proberen die echte Wietske hier te houden?"

Wietske zei niets. Ze leunde met haar hoofd tegen tante aan. Eindelijk keek ze op.

„Tante, ik heb zo dikwijls aan den Heere Jezus gevraagd om een nieuw hart, maar ik heb 't *nooit* gekregen, dus zal ik ook wel *nooit* anders kunnen worden.”

Tante Mies streek haar zacht over 't donkere kopje.
„Ik geloof, vrouwtje, dat je gebed *wel* verhoord is. Ik

denk, dat de Heer mij hierheen heeft gezonden om *jou* te helpen. Je bent nog te jong om zo alleen de weg te vinden, maar voortaan zullen we samen bidden en samen strijden. Vergeet nooit, kindje, dat de Heere Jezus *jou* ook lief heeft, ook voor jou heeft Hij zoveel geleden, en nu roept Hij ook jou tot zich. Vraag Hem maar heel dikwijls om je te helpen in de strijd tegen alles wat verkeerd in je is."

Plotseling duwde Wietske wild haar hoofd tegen tante's schouder en snikte:

„Ik weet zo weinig meer van moeder, ik wou, ik wou dat *u* mijn moeder was en altijd zo met me wou praten als nu, dan. . . . dan. . . .”

Toen nam tante Mies Wietske op schoot alsof ze nog een klein kindje was en kuste haar.

„Wietske, mijn kleine, lieve Wietske, ik *word* je moeder! Heus waar, ik word je moeder, en jij wordt mijn eigen meisje.”

Wietske sloeg haar armen stijf om tante's hals, te blij om een woord te kunnen zeggen.

„Wil je nu nog weglopen, Wietske?”

„Nee, o nee, nooit weer!”

Zo, stil blij, dicht tegen elkaar aan, vond vader even later die twee.

Tante Mies nam Wietske bij de hand en bracht haar vlak voor vader.

„Vader, ik heb onze oudste het grote geheim verteld, en we zijn allebei o zo blij, dat we nu altijd bij elkaar mogen blijven.”

„Wietske, houd je veel van tante Mies?” vroeg vader.

„Niet van tante Mies, maar van moeder,” zei Wietske en keek met zo'n glans in de ogen naar tante op, dat vader er van ontroerde. Was dat zijn wilde Wietske, met het dikwijls zo boze, stuurse gezicht?

„Lieveling,” zei vader en streelde z'n dochtertje. Met z'n drieën wandelden ze naar huis, drie gelukkige mensen.

Toen tante Mies de beide meisjes 's avonds naar bed bracht, nam ze Elsa eerst nog even op schoot en ging met haar voor Wietske's bed zitten. Toen mocht Elsa het grote nieuws ook horen. En met hun drieën fantaseerden ze een poosje over de toekomst, waarin ze altijd bij elkaar zouden zijn.

„Mijn kleine meisjes moeten nog een boel leren, en ook nog veel afleren,” zei tante, „de een zowel als de ander, maar als we elkaar helpen, zal dat zeker wel gaan. Ik denk,” en hierbij wees tante op moeders portret dat boven Wietske's bed hing, „ik denk dat moeder het ook heerlijk zou vinden als ze wist dat ik nu voor haar meisjes kom zorgen, moeder en ik hielden zo veel van elkaar.”

Wietske keek naar 't portret en toen naar tante. „U lijkt *toch* op moeder,” zei ze, „eerst dacht ik van *niet*, maar 't is *toch* zo.”

Elsa zat behaaglijk tegen tante aangevlid. „Tante is wél streng,” dacht ze, „maar toch ook heel lief,” en opeens sloeg ze haar armpjes om tante's hals en kuste haar.

Toen nam tante Mies kleine Elsa op en legde haar in bed. Dan boog ze zich over Wietske heen en kuste haar goedennacht.

Wietske zuchtte van geluk, en toen tante allang naar beneden was en Elsa sliep, lag zij nog te denken, en ze dankte den Heere in de hemel voor tante Mies die haar moeder worden zou, en die veel van haar hield.

INHOUD

1. Een brutaal meisje 7
2. Wietske en Elsa 17
3. Zo gaat het niet langer 27
4. Hoepelen! 31
5. Wietske doet haar best 39
6. De morgen van een moeilijke dag 46
7. Hoe 't verder ging 51